

Postanowienie z dnia 8 lipca 2005 r.

III SPP 119/05

Przy rozpoznaniu skargi na przewlekłość postępowania niedopuszczalna jest merytoryczna ocena rozstrzygnięć sądu.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Beata Gudowska, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lipca 2005 r. sprawy ze skargi Zygmunta P. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w Warszawie [...].

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2002 r. Sąd Najwyższy odrzucił kasację skarżącego Zygmunta P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2001 r. [...] z powodu niespełnienia przez skarżącego obowiązku z art. 393³ § 1 pkt 3 k. p. c. (przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania). W dniu 29 października 2003 r. do Sądu Apelacyjnego w Warszawie wpłynęła skarga Zygmunta P. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 marca 2001 r. Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2004 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę jako wniesioną po terminie oraz z braku ustawowych podstaw wznowienia. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powoda kasacją, którą Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 24 marca 2004 r. odrzucił jako niedopuszczalną. Powód na to postanowienie złożył zażalenie do Sądu Najwyższego, które zostało oddalone postanowieniem z dnia 24 września 2004 r.

Wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, o której mowa wyżej, Sąd Apelacyjny odrzucił postanowieniem z dnia 27 maja 2004 r. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powoda. Postanowieniem z dnia 20 października 2004 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie jako

niedopuszczalne. W dniu 15 listopada 2004 r. Zygmunt P. złożył ponownie wniosek o przywrócenie terminu do rozpatrzenia wniesionej już skargi o wznowienie postępowania sądowego. Postanowieniem z dnia 30 listopada 2004 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniosek powoda. W dniu 19 stycznia 2005 r. Zygmunt P. ponownie złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Powyższy wniosek został odrzucony przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 28 lutego 2005 r.

Powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez zbędnej zwłoki (Dz.U. Nr 178, poz. 1843 ze zm.) w skardze z dnia 9 kwietnia 2005 r. Zygmunt P. wniósł o: 1) stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie [...] przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie; 2) zasądzenie na rzecz skarżącego od Sądu Apelacyjnego w Warszawie - Skarbu Państwa zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 10.000 zł za spowodowanie przewlekłości postępowania sądowego; 3) „nadanie orzeczeniu Sądowemu klauzuli natychmiastowej wykonalności i prawomocności z urzędu” ; 4) zasądzenie na rzecz skarżącego od Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwoty opłaty sądowej wpisu od wniesionej skargi (105 zł) oraz kosztów pomocy prawnej według norm przepisanych prawem.

Zdaniem skarżącego Sądy przez odrzucanie wnoszonych przez niego środków odwoławczych uniemożliwiły mu prawo do „rzetelnego, sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy cywilnej w rozsądnym terminie bez nieuzasadnionej przewlekłości”, przez co uniemożliwiły mu dochodzenie swoich praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z przedstawionego przebiegu czynności procesowych Sądu Apelacyjnego w Warszawie wynika, że podejmowane one były z odpowiednią sprawnością; rozpatrzenie każdego wniosku skarżącego następowało w terminie, bez nieuzasadnionej zwłoki. Bardziej szczegółowe przedstawienie analizy każdej z sytuacji wynikających z licznych wniosków skarżącego jest zbędne, skoro skarżący w istocie rzeczy nie zarzuca tego, że Sąd Apelacyjny w Warszawie wydawał postanowienia w sprawie ze zwłoką. Skarżący chociaż określa skargę jako dotyczącą przewlekłości postępowania, to wszystkie sformułowane w tej skardze zarzuty kieruje przeciwko wydanym przez Sąd Apelacyjny postanowieniom - przeciwko ich treści rozstrzygającej o wnio-

skach skarżącego. Skarżący uważa, że postanowienia te są wadliwe, bo nie rozstrzygają wniosku, zgodnie ze stanowiskiem skarżącego, najczęściej przez to, że nie obejmują wszystkich elementów wniosku.

Zbadanie wskazanego w skardze postępowania Sądu Apelacyjnego w Warszawie przez Sąd Najwyższy w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843) możliwe było jedynie w aspektach sprawności tego postępowania - czy nie zostało naruszone prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Zakres takiego badania odpowiadającego przedmiotowi skargi i jej celom (por. art. 1 ust. 1 i art. 2 powołanej ustawy) dotyczy naruszenia prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sposobami badania czy nie doszło do przewlekłości postępowania jest w szczególności ocena terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty.

Odpowiadające powyższym założeniom powołanej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. zbadanie zarzutów skargi nie ujawniło sytuacji naruszenia prawa skarżącego do rozpoznania jego sprawy z uwzględnieniem rozpoznania każdego z licznych wniosków strony. Natomiast niedopuszczalne jest żądanie skarżącego ażeby w trybie niniejszej skargi dotyczącej - jak to wyżej wskazano - ochrony prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, Sąd Najwyższy dokonał merytorycznej oceny rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego. Przepisy ustawy z 17 czerwca 2004 r. nie stwarzają nowego środka zaskarżenia orzeczeń sądowych. Ustawa ta określając formy kontroli sprawności postępowania sądowego, nie zmieniła obowiązującego porządku prawnego w zakresie postępowania cywilnego (w zakresie środków zaskarżenia i środków merytorycznej weryfikacji orzeczeń sądowych).

Z powyższych względów wobec niezasadności skargi Sąd Najwyższy orzekł w myśl art. 12 ust. 1 powołanej ustawy z 17 czerwca 2004 r.

=====